

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 21 nr. 3

marts 2009

LAROUCHE OG KEPLER

Den menneskelige tilværelse er en kompleks størrelse. Vort indre er et helt univers af følelser, kærlighed, had, skuffelser, glæder, tåbelige fantasier og brillante tanker. Det ydre er ikke mindre kompliceret. Vores fysiske eksistens byder på alt fra sundhed til sygdom, rigdom og armod, lykke og elendighed. Modsætninger springer i øjnene over alt, hvor mennesket og dets gerninger er på spil.

Fredag den 6. marts 2009 bød på to store historiske kontraster. Klokkeren halv ni om morgenen, lokal amerikansk østkysttid, meddelte det amerikanske arbejdsministerium, at mere end seks hundrede tusinde arbejdspladser var gået tabt i februar måned. For tredje måned i træk. Det er aldrig tidligere set i moderne amerikansk historie. Finanskrisen raser uden nåde. USA's økonomi er i frit fald.

Knap fjorten timer og tyve minutter senere, kl. 22.49 lokal tid, buldrede en Delta-II-raket op fra affyringsrampen på Cape Canaveral Air Force Station i Florida. Ombord var den mest komplicerede satellit mennesket nogensinde har konstrueret. Den bærer navnet *Kepler*, opkaldt efter en af verdens største genier, den tyske astronom Johannes Kepler (1571-1630).

Over de næste tre og et halvt år skal *Kepler*, fra sin helt egen bane omkring Solen, holde sit teleskop stift rettet imod ét hundrede tusinde stjerner i et lille område i Mælkevejen mellem stjernebillederne Lyren og Svanen. Her skal den holde øje med variationer i stjernernes lysstyrke. Vandrer en planet ind mellem Jorden og den fremmede stjerne vil lyset dæmpes. »Keplers« teleskop er så kraftigt, at vi for første gang kan »se« planeter på Jordens egen størrelse.

Mens amerikanske forskere således skal studere stjernernes blinken, vil danske forskere på Aarhus Universitet lytte til deres sang. Solen og andre stjerner rammes jævnlige af »jord-skælvy«, som sender bølger dybt gennem deres indre. Så »brummer« de i overført betydning. Det kan studeres. Det kaldes asteroseismologi, og den slags kan man i Århus.

Gennem hele sit livslange virke som økonom har Lyndon LaRouche insisteret på, at de grundlæggende økonomiske principper i det menneskelige samfund skal betragtes som komplicerede fysiske processer. Og fra sin tidligste ungdom og i alle sine skrifter har han erkendt sin store gæld til Johannes Kepler. Da Lyndon LaRouche for mere end tredive år siden første gang forudsagde det dramatiske økonomiske sammenbrud, vi nu gennemlever, gjorde han brug af nøjagtig den samme dynamiske, fysiske metode, som satte Kepler i stand til at beskrive solsystemet, tyngdefeltet og lovene bag planeternes bevægelse. Alle andre »lærde« økonomer, som ignorerede den fysiske virkelighed og blindt fokuserede på fiktive pengestrømme, opdagede aldrig den katastrofe, der nu har ramt os alle.

Finansminister og måske kommende statsminister Lars Løkke Rasmussen har til dagbladet Børsen udtalt sin overbevisning om, at krisen »vender til efteråret«. Ak, givet den økonomiske virkelighed må den bemærkning placeres i kategorien »tåbelige fantasier« snarere end »brillante tanker«.

ØKONOMIEN I OPLØSNING

Mandag den **2. marts** faldt **Dow Jones**-indekset på den amerikanske aktiebørs i **Wall Street** ned under **7.000 point**. Det var første gang siden **april 1997**, at de **30** største aktieselskaber i **USA** blev noteret for så lave kursværdier. Og for at sætte nedturen yderligere i relief, er der nu barberet over **53%** af kurserne, siden den internationale aktiefest toppede den **9. oktober 2007** med et Dow Jones-indeks på **14.164 point**.

Senere på ugen tog rutsjeturen på Wall Street og verdens øvrige aktiemarkeder atter fart, og Dow Jones-indekset blev rullet tilbage til samme niveau som i **januar 1997**. Aktiekursen for verdens førende bankinstitution, **Citigroup**, dykkede kortvarigt ned under én dollar, til **97 cents**, før den lukkede på **1,02 dollars**. I **2006** kostede en aktie i Citigroup **55,7 dollars**. Samtidig meddelte den amerikanske automobilgigant **General Motors**, at det samlede tab for **2008** vil runde **31 mia. dollars**, og at man ikke længere kan udelukke en egentlig konkursbegæring.

Billedet af en amerikansk økonomi i frit fald blev yderligere forstærket den **6. marts**, da den seneste arbejdsløshedsstatistik afslørede, at USA havde mistet **651.000** arbejdspladser alene i februar måned. Samtidigt viste fintællinger, at de skrækelige tal fra december og januar ikke var skrækkelige nok. I december havde USA ikke mistet **577.000** arbejdspladser, som tidligere rapporteret, men hele **681.000**, det hidtil største månedlige tab af arbejdspladser i historien. Og i januar var tabet ikke **598.000**, men hele **655.000**. Aldrig nogensinde tidligere har USA tabt mere end **600.000** arbejdspladser om måneden, tre måneder i træk. Men det kan faktisk vise sig at være endnu værre, for cheføkonom i **Handelsbanken**, **Jes Asmussen**, sagde til *borsen.dk*, at de to seneste måneders opskrivninger kan betyde, at det reelle tal for februar ikke er **651.000**, men hele **812.000**.

Den officielle arbejdsløshed i USA er nu oppe på **8,1%** af arbejdsstyrken, den højeste i **25 år**. Mere end **12,5 millioner** amerikanere er på jagt efter arbejde.

For at sætte den igangværende sammenbrudskrise lidt i perspektiv vil vi tillade os at bruge os selv som spejl. Lad os spole tiden tilbage til **januar 1997**, altså dengang Dow Jones-indekset på Wall Street sidste gang stod, hvor det står i dag. Hvad var det lige, vi skrev i *Agro-Nyt*, som *Prometheus* hed dengang?

Under overskriften »Greenspan rystede finansmarkederne« fortalte vi historien om, hvorledes USA's daværende føderalbankchef, **Alan Greenspan**, i en tale til den konservative tænketank **The American Enterprise Institute** i **Washington** den **5. december 1996** i meget forsigtige vendinger havde antydnet, at der »måske« var en boble under udvikling på Wall Street (i *Agro-Nyt* fra **december 1996** kunne man læse, at Dow Jones-indekset var steget med **8%** i **november**, den største månedlige stigning i historien, og at de amerikanske aktier samlet var steget med hele **42%** på bare **to år**). Greenspan stillede følgende retoriske spørgsmål til sig selv og tilhørerne: »Hvordan ved vi, hvornår irrationel begejstring har fået værdipapirerne til at stige for meget, og efterfølgende fører til uventet og langvarig nedgang, som det er sket i **Japan** over det sidste årti? Og hvordan indregner vi dette som en faktor i finanspolitikken?« Han fortsatte: »Som centralbanker er vi ikke umiddelbart bekymrede for en finansbobles kollaps, hvis ikke dette truer den virkelige økonomi, dens produktion, arbejdspladser og prisstabilitet.«

Den sidste bemærkning brød »de hysteriske kællinger« på Wall Street og verdens øvrige aktiemarkeder sig aldeles ikke

om. Dow Jones-indekset styrtdykkede, og det samme gjorde aktiebørserne i **Japan** og **Europa**. Et lille døgn tid senere måtte Greenspan derfor trække i land og forsikre finansverdenen om, at den amerikanske føderalbank skam havde alle intentioner om at fortsætte den rundhændede pengepolitik, der havde holdt liv i aktiemarkederne lige siden børskrakket i **oktober 1987**. Wall Street fejrede Greenspans tilbage tog med rekordstore stigninger i dagene op til **julen 1996**.

Allan Greenspan turde altså alligevel ikke lukke luften ud af spekulationsboblen tilbage i **december 1996**. I stedet satte han sin lid til, at centralbanker og finanstilsyn kunne holde boblen under kontrol. I talen til The American Enterprise Institute sagde han blandt andet: »Sammen med vore centralbankkolleger er vi konstant på udgik efter måder, hvorpå vi kan reducere risikoen for, at et sammenbrud i en enkel institution skal rikoettere verden rundt og lukke det meste af verdens betalingssystem, og dermed underminere verdensøkonomien betydeligt.«

Tja, historien har vist, at Greenspans »risikostyring« ikke var meget værd, og han fik da også straks svar på tiltale af den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**. Som vi rapporterede i *Agro-Nyt*, udsendte LaRouche den **7. december 1996** følgende kommentar til Greenspans tale og efterfølgende tilbage tog:

»Der findes ganske enkelt ikke det trick, arrangement eller smarte snuptag, som kan redde systemet. Der er intet i universet, som kan redde det. Hvornår går det så under? Svaret er: »Snart«. Verdens finans- og betalingssystem er døende. Vejrtrækningen er anstrengt, hjertet springer af og til et par slag over, og uden respirator ville det hele for længst have været forbi ... Det er dog ganske ligeegyldigt, hvad de forskellige beregninger måtte vise, for vi står med et marked, der er gennemsyret af handlen med derivater, hvor hovedparten slet ikke figurerer i regnskaberne Det betyder, at vi har et potentiale for en eksplosion, eller skal vi kalde det en implosion, hvor det mindste tryk, et baglæns gear tryk, kunne starte en kædereaktionsimplosion, der udrydder hele det globale finanssystem på mindre end tre dage.«

LaRouche fik ret, Greenspan tog fejl. Der skulle dog gå **12 år** før LaRouches »snart« blev til virkelighed, men det kan verden »takke« Greenspan for. Hans hovedløse og supereks-pansive kreditpolitik blev videreført i årene der fulgte, og hver eneste gang der var optakt til den mindste krise på aktiemarkederne, skruede han og øvrige centralbankchefer op for kredithanerne og oversvømmede markederne med likvid kapital. Resultatet blev historiens største spekulationsboble, og da den endelig bristede i **juli 2007** udløste den en altødelæggende realøkonomisk lavine, der stadig ruller gennem verdensøkonomien. Katastrofen ville have været langt mindre, hvis man havde fulgt LaRouches råd og prikket hul på boblen allerede i **1996**.

En anden historie i *Agro-Nyt*, **januar 1997**, var den tyske økonomiprofessor og fhv. bankdirektør **Wilhelm Hankels** advarsler om, at »stabilitetspagten«, regelsættet for medlemskab af **euroen**, som **EU's** statsledere netop havde vedtaget på et topmøde i **Dublin** den **5. december**, ville føre til alt andet end stabilitet. Gælds- og budgetkriterierne vil simpelthen ramme medlemslandene som en økse i krisetider, sagde Hankel i et interview med den tyske avis *Welt am Sonntag* den **29. december 1996**. »Med de metoder, som [Tysklands finansminister] **Theo Waigel** anvender, vil hele Europa ryge direkte ind i en krise, som den i **1930-31**. Dermed har han gjort euroen til en

depressionsvaluta”, advarede professor Hankel, som også anklagede **Den europæiske Centralbank, ECB**, for at være alt for monetaristisk i sin tankegang.

Og i dag, **12 år** senere, har Hankel fået mere end ret. Finanskrisen har presset en desperat ECB op i et hjørne, og selve grundlaget for den fælles valuta, euroen, altså »stabilitetspagten«, står for fald. Under overskriften »Chefstreg: Statsbanke-rot truer euroen«, kunne man den **19. februar** læse følgende på *Børsens* hjemmeside *borsen.dk*: »Den Europæiske Centralbank (ECB) og eurosamarbejdet står mellem valget at redde et euroland fra fallit og opgive den stramme inflationspolitik eller lade den fælles valuta, euroen, bryde sammen.«

Vurderingen kom fra **Thomas Thygesen**, chefstrateg i **X-asset Management** i den svenske storbank **SEB**. Og han fortsatte: »Det jeg tror, der kommer til at ske, er, at vi i Europa får et Lehman-moment, hvor ECB skal vælge mellem at redde en europæisk regering fra fallit ved at trykke penge, og dermed opgive den stramme inflationspolitik, eller lade euroen bryde sammen. Det vil komme til at minde om det, der skete i banksektoren i USA sidste år i august, hvor **Lehman Brothers** krakkede.«

Det bør de europæiske regeringer tage konsekvensen af, mener professor Wilhelm Hankel i dag, og hurtigst muligt genetablere de gamle nationale valutaer og lade euroen glide tilbage til den finansielle skyggerolle, som **ECU'en** i sin tid havde. Det sagde han på **Schiller Institut**s internationale konference i **Rüsselsheim, Tyskland**, den **21. februar**, hvor mere end **350** deltagere fra **30** lande også hørte indlæg fra Lyndon LaRouche og instituttets stifter og internationale præsident **Helga Zepp-LaRouche**. Konferencen sluttede af med et spændende panel, hvor medlemmer af LaRouches ungdomsbewægelse **LYM**, gennemgik nogle af deres seneste forskningsarbejder indenfor videnskab, kultur og musik.

Under en høring i finansudvalget i **Den amerikanske Kongres** den **27. februar** påstod den fhv. viceformand for **Den amerikanske Føderalbank**, **Alan Blinder**, at det ville have krævet en »overmenneskelig fremsynethed« at forudse de »rystende« og »utrolige« begivenheder, der fulgte i kølvandet på »kedlen, der sprang« i **august 2007**. Læsere af *Prometheus* ved, at det ikke er rigtigt. Allerede den **25. juli 2007** forudså og beskrev Lyndon LaRouche i en international webcast med stor præcision det, der ville komme over de følgende måneder. Alan Blinder blev da også modsagt af økonomen **James Galbraith** (søn af **John Kenneth Galbraith**, økonomisk rådgiver for præsident **Franklin D. Roosevelt**), der gjorde kongresmedlemmerne opmærksom på, at der faktisk havde været »nogen«, der havde haft en »ganske god fornemmelse af, hvor alvorlig krisen kunne blive«.

LONDONS FRYGT FOR OBAMA

USA's nye præsident **Barack Obama** havde knapt sat sig til rette i stolen bag skrivebordet i det berømte ovale værelse i **Det hvide Hus**, før han bad stabspersonalet returnere en bronzebuste af **Storbritanniens** afdøde premierminister **Winston Churchill** til den britiske ambassade i Washington med »tak for lån«. Den var nemlig kun til låns. Daværende premierminister **Tony Blair** havde haft den med til sin nære ven præsident **George W. Bush** engang i **forsommeren 2001**. Nu røg »Winnie« altså ud af det ovale værelse og ned i en kasse, mens **Abraham Lincoln** naturligvis fik lov til at stå, hvor han altid har stået.

Den britiske presse kogte adskillige liter suppe på den pølsepind. »Det «særlige venskab« mellem Storbritannien og

USA er i fare med præsident Obama i Det hvide Hus«, stod der i spalterne, ikke bare i den berygtede »tabloidpresse«. Og der kom ekstra gang i kedlerne, da premierminister **Gordon Brown** aflagde sit første besøg i **Washington** i begyndelsen af marts. Ifølge de britiske medier havde hverken **Michelle** eller **Barack** spenderet megen tid til at udvælge gaver til deres fornemme gæster. Der var hverken pomp eller pragt ved ankomsten til Det hvide Hus, og præsident Obama aflyste den fælles pressekonference, der almindeligvis efterfølger et vigtigt møde mellem nært allierede stats- og regeringsledere.

Men én ting er briternes fine fornemmelser, noget andet er den omfattende reorganisering af USA's strategiske udsyn, som præsident Obamas regering rent faktisk har iværksat. Og her har **London** noget at have sin frygt i.

Den **9. februar** bragte *The Daily Telegraph* en overskrift, der nok kunne løfte øjenbrynene under mange en bowlerhat: »CIA advarer Barack Obama om, at britiske terrorister udgør den største trussel imod USA«. Ifølge artiklens forfatter, **Tim Shipman**, foretog den amerikanske efterretningstjeneste en omfattende revurdering af det internationale trusselsbillede efter terrorangrebene i **Mumbai, Indien**, i **november 2008**. På den baggrund har man sendt et meget stort antal amerikanske agenter til Storbritannien for at imødegå truslen om en gentagelse af terrorangrebene den **11. september 2001**. Den øverste ledelse i efterretningstjenesten har fortalt præsident Obama, at den største trussel imod hans eget liv og den største fare for et nyt »11. september« kommer fra »jihadist-kredse« bosat i Storbritannien.

Heller ikke på en anden front følger præsident Obamas det britiske manuskript. Storspekulanten **George Soros** og mange af hans venner i finansverdenen i **City of London** så gerne en omfattende legalisering af den internationale narkotikahandel, så den enorme pengestrøm, som følger i kølvandet, kan frigøres til at afhjælpe bankernes akutte mangel på likvide midler. Den tanke finder slet ingen grobund i Det hvide Hus. På en pressekonference i Washington den **25. februar** fremlagde den nyudnævnte justitsminister **Eric Holder** planerne for den største fælles amerikansk-mexicanske indsats overfor narkotikakartellerne i **Mexico** nogensinde. Og kampagnen var allerede skudt i gang, inden pressen blev orienteret med hundrede af arrestationer og beslaglæggelse af våben og narkotikalagre langs Mexicos grænse til USA.

Det britiske Imperiums »hersk og del-strategi« i **Afrika**, har heller ikke vundet gehør i Det hvide Hus. Beslutningen fra **Den Internationale Straffedomstol, ICC**, den **4. marts** om at udstede arrestordre på **Sudans** præsident **Omar Hassan al-Bashir** truer med at sende konflikten i **Darfur** helt ud af kontrol og destabilisere store dele af **Det afrikanske Kontinent**. Allerede da ICC, på foranledning af George Soros' gamle ven og forretningspartner **lord Malloch-Brown**, nu britisk minister for »afrikanske anliggender«, indledte behandlingen af anklagerne imod præsident al-Bashir i **sommeren 2008**, lød de første alvorlige advarsler. Den fhv. leder af den franske nødhjælpsorganisation **Læger uden Grænser** kaldte i en artikel i magasinet *World Politics Review*, den **23. juli 2008**, anklagerne for »vanvittige«.

Og da arrestordren blev udskrevet den **4. marts**, afviste den fhv. leder af FN's **Undersøgelseskomité for Darfur**, **Antonio Cassese**, overfor den italienske radio anklageskriftet som en åbenlys politisk operation og provokation, der vil destabilisere hele kontinentet. I en pressemeddelelse den **2. marts** advarede **Lyndon LaRouche** i stærke vendinger USA's udenrigsmini-

NY KAMPAGNEAVIS

Den 11. februar udgav Schiller Instituttet sin nye Kampagneavis nr. 8, forår 2009, i 50.000 eksemplarer. Den indeholder bl.a. seks siders oversættelse af Lyndon LaRouches webcast fra den 22. januar om at sætte finanssystemet under konkursbehandling, og Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Politiske-Økonomiske Udvalg den 5. februar, om hvorfor **Bankpakke II** er ren svindel og hvordan en alternativ farbar vej ser ud for **Danmark**. Der fortælles om perspektivet i **Obama-administrationen** og om hamiltonsk kreditskabelse gennem en nationalbank. Endelig er der også **4-siders** gennemgang af den danske hjælp, der reddede den store digter **Friedrich Schiller**. Avisen kan bestilles på **35 43 00 33** eller læses på **www.schillerinstitut.dk/ka8**.

På **www.schillerinstitut.dk** er der også links til videoer af de taler Lyndon og **Helga Zepp-LaRouche** holdt på Schiller Instituttets internationale konference i **Rüsselsheim, Tyskland**, den 21.-22. februar og regelmæssige politiske orienteringer i **Radio Schiller**.

WEBCAST
Se Lyndon LaRouche
Lørdag den 21. marts
kl. 19:00
www.larouchepac.com

ster **Hillary Clinton** imod at falde for det britiske spil. Og til Londons store fortrydelse har Obama-regeringen indtil videre forholdt sig tavs om spørgsmålet. Selv efter premierminister Browns besøg i Washington.

NY HAMILTONSK NATIONALBANK

Under sit besøg i **Washington** forsøgte **Storbritanniens** premierminister **Gordon Brown** at overtale præsident **Barack Obama** til at følge den britiske »redningsmodel« med massive skatteyderfinansierede indskud i banksystemet og oprettelsen af en statslig såkaldt »dårlig bank«, der skal overtage bankernes massive spekulative udlån. Den idé gik Obama ikke umiddelbart med på. Også godt det samme. Den 5. marts sammenlignede den økonomiske kommentator **Martin Wolf** på avisen *The Financial Times* den britiske regering med en kvælerslange, der er kommet til at sluge en flodhest. De britiske banker sidder på gode og dårlige lån til en samlet værdi af **11.919 mia. dollars**, fem en halv gange det britiske bruttonationalprodukt. Ifølge **Martin Wolf** risikerer Storbritannien at gå statsbankerot, hvis **Gordon Brown** fortsætter sin politik.

I USA er Obama-regeringen endnu ikke færdig med at analysere, hvilke indgreb der skal tages i brug overfor krisen. Derfor uddybede **Lyndon LaRouche** den 27. februar sine tidligere opfordringer til regeringen og Kongressen om at sætte finans- og banksystemet under konkursbehandling og etablere en ny »hamiltonsk« nationalbank, som et led i gennemførelsen af hans lovforslag til beskyttelse af husejere og banker, den såkaldte »*Home Owner and Bank Protection Act*«, **HBPA**, (*Lovforslaget til beskyttelse af boligejere og banker af 2007* som kan læses på **www.schillerinstitut.dk/ka4**) som blev fremlagt første gang helt tilbage i **august 2007**. »Vi har et fortilfælde i vores første finansminister **Alexander Hamiltons** overtagelse af samtlige delstaters gæld fra frihedskrigen«, forklarede LaRouche. »Hamiltons præcedens er afgørende i dag, fordi Hamilton lagde grunden til hele vores system med national bank- og kreditskabelse. Hamilton overtog delstaternes gældsforpligtelser og etablerede den føderale regerings rolle som eneste kilde til national gæld og kredit. Det var, og er stadig den dag i dag, helt grundlæggende. Lige så snart Hamil-

ton havde overtaget delstaternes gældsforpligtelser dannede disse grundlaget for udstedelsen af nye kreditter til nationale investeringer i infrastruktur, herunder veje, kanaler og broer, som styrkede den samlede produktivitet i vor nystiftede, suveræne republik. Det er årsagen til, at en ny nationalbank er så afgørende for omstruktureringen af det nuværende, håbløst konkursramte banksystem, og lancering af et økonomisk opsving«. Som endnu en præcedens til sin aktuelle opfordring til etableringen af en ny hamiltonsk nationalbank, pegede LaRouche på præsident **Franklin D. Roosevelts** rolle i vedtagelsen af **Glass-Steagall-loven i juni 1933**, der i kølvandet på den konkursbehandling af landets kriseramte private banker, der fandt sted under den korte, tvungne bankferie umiddelbart efter Roosevelts indsættelse i **marts 1933**, genetablerede et system med føderale og delstatsautoriserede forretningsbanker.

LaRouche sagde endvidere: »Som jeg slog fast allerede i **sommeren 2007** med mit lovforslag **HBPA**, skal vi indefryse alle tvangsauktioner af ejerboliger, så længe krisen varer. Dernæst sætter vi alle kommercielle banker – ja, føderalbanksystemet som helhed – gennem en tilbundsående revision, efterfulgt af en regelret konkursbehandling. Den værdiløse gæld, der står på bankernes bøger, vil ganske enkelt blive annulleret. Legitim gæld vil blive indfriet under konkursbehandlingen. Som en del af reorganiseringen vil hele det konkursramte føderalbanksystem blive erstattet af en ny nationalbank«.

»Gennem de i forfatningen specificerede mekanismer til udstedelse af kreditter fra både Kongressen og præsidentembedet, vil vi iværksætte massive kapitalbudgetinvesteringer i højteknologiske og videnskabsbaserede infrastrukturprojekter. Disse kreditter fra den føderale regering til konkrete investeringer i infrastruktur vil blive kanaliseret gennem de reorganiserede føderale og delstatsautoriserede kommercielle banker. Med tiden vil en sådan genopbygning af bankernes kapitalgrundlag gennem infrastrukturinvesteringer bringe hele vores banksystem på sund fod igen. Det var sådan, Alexander Hamilton gjorde det. Det var sådan, Franklin Roosevelt gjorde det. Det er sådan, jeg håber at se præsident Obama gøre det. Det er det amerikanske systems tradition, og der findes ikke noget legitimt alternativ«.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, **www.schillerinstitut.dk**. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og *Executive Intelligence Review*. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840

Eget tryk